

100 495
отражението на всяко свое движение. В тихия здрач лицето ѝ светлеше по-ясно от снежния крин. Величествената ѝ ованка се разкриваше в чудни лъстиви черти, под ~~вечната~~ ^{леката} копринена одежда. Ухание на свежа младост обляхна стареещия мъж. Вледенената му от дълги грижи и скърби кръв сестопи, жегната ^{пролетни} от лодос, закипя в нови жажди. Челото му се избистри. Очите му загоряха в младежки блясък. Отново светът се изпълни с ликуващи багри, всеки звук бе знак за радост и копнеж: острият писък на прибиращите се птици, страстното цвилене на жребците в конюшните, тихата, залутана песен, която долиташе от време на време на крилете на вятъра, далечният, звучен хор на камбаните...

Мръкна. Звезди изпълниха с огън небето. Крепостните стени се изрязаха черни и мръщи връз светлия сумрак. Тишината натежа съдбовно. Самодържецът затвори очи, неволно протегна ръце. Тихо изшумоля коприна. Ирина облегна лице връз върцето му, което биеше ярко и бурно, възликувало в магията на пролетта и любовта, на вечното възраждащата се младост.

Тропотът на тояжката на слепия пленник тихо отекна в дългия трем. Ирина бързо изтри сълзите си, отвори прозорчето и остави вятърът да изсуши влажното ѝ лице. Ала грижовната бащинска ръка не се измами.

Кир Тодор погали посърналото лице на дъщеря си и поклати глава. Укор и болка надникнаха в гласа му:

- Ти пак си плакала.

Страстно избухна мъката на младата мома. Тя вдигна чело:

- Не... Не мога... Не мога...

- Ирино! Ти не мислиш за братята си! от теб зависи съдбата на Иоан и Димитри... Помисли! Докато оня некадърник Мануил стои в Тесалоника, дотогава Ватаци ще се издига за наша сметка и ще простира ръка над възкръсващия Визанс...